

Paolo Giordano

Priemgetallen (2008)

door: Rob van Hilten – 2 mei 2009

Alice Della Rocca en Mattio Balossino, de tragische hoofdfiguren van deze schitterende debuutroman van Paolo Giordano (1982), zijn beiden getekend door een traumatische gebeurtenis in hun jeugd. Hierdoor zijn zij in een zelfopgelegd sociaal isolement geraakt dat zij niet weten te doorbreken, ofschoon zij toch heel duidelijk gevoelens voor elkaar koesteren. Zij belichamen de essentie van priemgetallen: twee getallen in een reeks, deelbaar door één en zichzelf, die altijd gescheiden zijn door slechts een getal en nooit naast elkaar kunnen voorkomen (bijvoorbeeld 11 en 13, 17 en 19, 29 en 31)

Alice heeft als kind bij een val een beenfractuur opgelopen nadat zij zich van het skiklasje afzonderde waaraan zij op heftig aandringen van haar vader moest deelnemen. Hierdoor sleept zij met haar been en wordt door haar leeftijds- en klasgenootjes met de nek aangekeken. Mattio heeft een verstandelijk beperkt tweelingzusje Michela dat hij altijd op sleeptouw moet nemen. Hierdoor heeft hij geen vriendjes of vriendinnetjes. Wanneer hij en Michela worden uitgenodigd voor een kinderpartijtje, besluit hij Michela even in het park achter te laten en alleen naar het feestje te gaan. Wanneer hij haar in het park wil ophalen, is zij verdwenen. Mattio geeft uiting aan zijn schuldgevoel door automutilatie met voorwerpen die hij in zijn nabijheid heeft en de sterke neiging zich van de wereld af te wenden.

Alice en Mattio ontmoeten elkaar op een feestje van Viola Bai, het meest populaire meisje van de klas, dat hen heeft uitgenodigd om onderwerp van spot te zijn ter meerdere eer en glorie van zichzelf. Om lid te worden van het vriendinnenclubje van Viola, heeft Alice een smerig, vernederend initiatieritueel moeten ondergaan. Alice begrijpt de opzet van het plan van Viola en neemt het voor Mattio op. Het is het begin van een vriendschap die hun hele leven duurt.

Zowel Alice als Mattio hebben speciale gevoelens voor elkaar, maar zijn niet in staat die op zo'n manier aan elkaar duidelijk te maken dat de ander dat speciale gevoel herkent. Mattio kijkt alles in het leven als een wiskundige vergelijking, Alice krijgt anorexia. Gedurende hun adolescentie blijven zij elkaar zien, maar zij ontwikkelen zich in verschillende richtingen. Mattio studeert wiskunde en krijgt een beurs in Duitsland. Alice wordt fotografe en neemt in die functie op een meer dan subtiele manier wraak op Viola. Als haar moeder in het ziekenhuis belandt, ontmoet Alice de jonge arts Fabio met wie zijn trouwt. Mattio en Alice blijven echter in elkaars gedachten rondspoken. Als Alice op een gegeven moment de verdwenen zus van Mattio meent te herkennen, vraagt zij hem terug te komen naar hun geboortestad...

De eenzaamheid van de priemgetallen is een prachtig, aangrijpend boek. Giordano beschrijft de levens en gevoelens van de twee hoofdpersonen in prachtig proza. Ofschoon het verhaal gaat over het tragische leven van twee jonge mensen, wordt het verhaal nergens melodramatisch of goedkoop sentimenteel. Alice en Mattio zijn herkenbare jonge mensen van deze tijd, die op een bepaalde manier vol in het leven staan maar tegelijkertijd langs de zijlijn van het leven meekijken.

Waardoor het boek meteen opvalt in de boekwinkel, is de prachtige coverfoto. Een jong meisje met bruine ogen kijkt de lezer indringend aan vanachter een paar bladeren die bijna als een helm om haar hoofd sluiten. Deze foto is een zelfportret van de Nederlandse fotografe Mirjan van der Meer. De blik is minstens zo indringend en vasthoudend als de impact van het verhaal.

'Oh coz nothing is lost, it's just frozen in frost'

Deze in dit boek aangehaalde songtekst uit het nummer Grey Room van Damien Rice is de tekst die door het hoofd van Alice zingt wanneer zij beseft dat Mattio en zij weliswaar bij elkaar horen, maar nooit bij elkaar zullen kunnen zijn.